

Тетяна Стрижевська

Шоколадний Кіт і Цукеркова Відьма

Намалювала
Ірина Садова

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.161.2-34-93
С 85

Стрижевська Тетяна

С 85 Шоколадний Кіт і Цукеркова Відьма [Текст] : повість / Тетяна Стрижевська. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 208 с.
ISBN 978-966-448-057-1

Напередодні Нового року зі Златою завжди трапляються халепи, тому вона не надто любить передсвятковий час. Проте її молодшому братові Лесику до того байдуже — він цікавий до всього нового, а надто його вабить нова шоколадна майстерня на їхній вулиці. Проте в ній Злата ненавмисне розвалила вежу із цукерок, тому дівчинці доведеться відпрацювати заподіяну шкоду й допомагати незвичайному кондитеру. Однак Злата навіть подумати не могла, що всі її попередні халепи — дрібниці проти викрадення братика, якого тепер їй доведеться рятувати...

Новорічна казка Тетяни Стрижевської з чарівними ілюстраціями Ірини Садової запросить читачів у світ магії і дива, коли добро змінює навіть кам'яні серця.

УДК 821.161.2-34-93

*Донечці Мирославі, братові Олексію
і моїй шоколадній кішці Марсель,
які надихнули мене написати
цю повість*

© Тетяна Стрижевська, текст, 2022
© Ірина Садова, ілюстрації, 2022
© Видавництво Старого Лева, 2022

ISBN 978-966-448-057-1

Усі права застережено

Розділ 1

Загадкова шоколадня

Особняк на Золотій вулиці був невидимкою. Гадаєте, хтось наклав на нього чари? Чи, може, накинув на дах велетенського чарівного плаща? Ні, жодної магії. Принаймні поки. Дім був цілком видимим. Просто його ніхто не зауважував. Весь облущений, ліпнина осипається, димар перехняблений — от його й відмежували червоною стрічкою. Спершу всі обходили дім, а невдовзі взагалі перестали помічати...

Але одного вечора напередодні Нового року все змінилося. У старому особняку засвітилося. А втім, старим ніхто його вже не міг назвати.

Стіни будинку тепер вкривала брунатна фарба, що нагадувала густий шоколадний крем. На даху — нова черепиця, схожа на тафлі шоколаду. На піддашші з'явилася підсвічена ліхтариками вивіска: «Шоколадний будинок».

Подейкували, в особняку оселився чарівник. Точно чарівник! Звичайна людина, яка не знається на чарах, за одну ніч хіба зуміла би тут так причепурити?

Усі поспішали навідатися до нової шоколадні. Випити горнятко гарячого какао за столиком на другому поверсі. Купити солодошів у крамничці внизу. Чи просто подивитися на видовищні інсталяції із цукерок.

Усі.

Крім Злати.

Дівчинка проходила повз шоколадню, наче то й досі особняк-невидимка. Її страшенно дратували новорічні блимавки, розвішані скрізь на будівлі.

«Від них аж в очах двоїться!» — бурчала Злата, замружувалася і надавала ходи. Дивно, що вона ще ні в кого не врізалася. Утім, коли несеся із заплющеними очима залюдненою вулицею, зіткнення — лиш питання часу. Рано чи пізно воно мало статися.

І сталося саме сьогодні.

Почулося *трррісссь*. Наче порвався пакет. А далі пролунало *шльоп-шльоп*.

Злата втиснула голову в плечі і ще міцніше примружилася.

— Златко! Хоч би дивилася, куди сунеш! Ти спиш на ходу? Поглянь, що накоїла! — верескнула однокласниця Лізка.

Звідки Злата могла знати, що то саме Лізка, а не хтось інший? Усе просто: Лізин голос ні з чим не сплутати. Вона завжди говорить так, наче сама — королева, а інші — посіпаки. І треба було Златі нарватися саме на неї?!

— Сновидо, агов, отямся! Зима наснитися — змерзнеш! — не вгавала однокласниця.

*

Діватися нікуди. Довелося Златці розплющувати очі. Отакої! Перед нею стояла не Лізка, як вона гадала, а Ніл. То це вона його збила? Мабуть, так, бо саме він тримав у руках розірваний паперовий пакунок. Лізка ж визирала з-за плеча довготелесого Ніла.

«Відколи ці двоє разом? Хоча... Нічого дивного», — подумала Златка.

Лізка — перша дівчина у класі. Вона в усьому «най». Принаймні так вважає сама Ліза. Вона найрозумніша. І найгарніша. І зачіска в неї найстильніша. І хлопцям вона подобається найбільше. І на нейроскакалці вона стрибає найдовше. І вірш розповідає найвиразніше. І взагалі в неї усе найкрутіше. Ну, ви зрозуміли, чому її всі Найкою називають.

Багато з чим Златка могла посперечатися. Зачіска як зачіска — туго заплетені колоски. У Наді такі самі, хіба нема блискучих гумок зі стразами. І на нейроскакалці Златка стрибає не гірше за Лізу: теж три хвилини. Просто не кричить, мов у гучномовець, про свій результат, як те робить Лізка.

Ніл теж був із титулом «най». Найрадісніший жевжик у класі. Ні, у школі. Злата підозрювала, що, мабуть, і у всьому їхньому містечку. Ніл любить усі предмети. Навіть трудове навчання і фізру. Навіть чергування після уроків! Він ліпить аплікації, здає метрівки і миє дошку — завжди з однаково щасливою мармизкою, їй-бо!

Якось на шкільному святі під час солодкого частування Ніл нахвалював і рожевий зефір, і «корівки» (фі), і льодяники зі смаком лайма (тричі фі), і вафельний торт із малиновим варенням (ну це взагалі тьху! Хоч би з абрикосовим! Малинове — наче від ангіни!). Подали б Нілові на тарілці смажених тарганів чи, скажімо, самі капустяні листки з голубців — Злата певна: він і їх нахвалював би. Усе йому подобається, усе йому в радість, усе в нього «пучком».

«Аж бісить», — думала Златка.

— Бачиш, що ти накоїла! — знову озвалася Лізка.

Та бачила Злата. Не сліпа!

На снігу валялися два серця з шоколаду. Це вони шльопнулися зі звуком, наче то наїдки для велетнів, а не звичайні цукерки для людей.

Златка швидко підняла їх, обтерла сніг, сунула заляклому із дурнуватою усмішкою Нілові в руки. Кинула коротеньке «Вибач, я не навмисне!» — і чкурнула щодуху.

— Якась навіжена. Щороку отаке чудить перед Новим роком, хоче всім настрій зіпсувати! — зневажливо кинула Лізка їй у спину.

Ніл, мабуть, охоче погодився з Лізою. Проте Злата не могла пересвідчитися, бо вже стрімголов бігла Золотою вулицею додому.

Розділ 2

Новорічні неприємності

Злата дивилася у вікно й думала про той випадок біля шоколадні. Як по-дурному все вийшло! Мабуть, Лізка завтра всьому класу розтрубить, як Злата з Нілом зіштовхнулася!

— Сонечко, подай мені, будь ласка, шматок мильця, — мамине прохання перервало її неприємні роздуми.

Дівчинка квапно витягла із кишені мильце. Пахучий шматочок, яким зручно робити позначки на тканині, у неї завжди під рукою. Злата часто помагає мамі. Особливо напередодні свят. Коли мама не встигає з роботою в ательє, то бере шитво додому і до ночі чаклує над ним. Тому — підкоротити, іншому — ушити чи розпустити, а комусь — взагалі пошити щось ексклюзивне.

Злата притримувала викрійку, поки мама обводила її милом.

— Доню, знаєш... — сказала мама вкрадливо, повертаючи їй мильце. — Ми з Лесиком вчора проходили повз ялинковий базар...

Злата вся напружилася. Куди це мама хилить? Не треба мати суперсилу, щоб здогадатись! Мама хотіла ялинку! Нічого ж іншого на ялинкових базарах не продають!